

Единъ гласъ

По морето на съдбата
тихо мятатъ се вълни, —
нашите световни дни
на живота во тъмнота.

Други гласъ

Така ги по морето кара
на живота дуплъ святъ,
освѣтлѣнъ съ благодатъ
на могъща емоциона.

Трети гласъ

Съ така вълни човека плава
къмъ онзи брягъ високъ,
дето го очаква Богъ
зарадъ новъ животъ и слава.

Четвърти гласъ

На просторите безкрайни
въ недогледни далнини,
за вълнъ брѣгове незнайни
гонятъ се безцѣтъ вълни.

Гонятъ се и се налитатъ
и пренататъ во залома,
облъскани се вълнѣ слататъ
и разлитатъ пакъ въ несвѣсъ.

Що ги въ далнините гони?
Откъде? И за къде?
Кой, вълнъ кои небосклони
бърза да ги изведе?

Плещатъ и се гонятъ шумни,
и въ безкрайния си пътъ,
ромби на борби безумни,
те безследъ въ борбите мржатъ.